

v njive in v travnike predelati, pa za les pustite, ko ga imate vsi premalo. — V šestdesetih letih, ali še prej, boste vi ali pa saj vaši sinovi, vnuki i. t. d. derva sekali, skodle cepili, kope žgali, dile rezali, doma pa lepo živino redili in pitali. Iz vsiga tega se lahko denar pridobi; boste nektero dvajsetico več v mošnji imeli; lahko gospoda plačali, in večkrat bokal ola ali kaki polič vina pili. Vi ste dolžni svoj stan poboljšati, de se vam bo ložej godilo, med seboj veči veselje, do Boga in bližniga pa iz hvaležnosti veči ljubezen imeli, ako bote z dobrovoljnostjo vse poskusili, kar vam drugi modri ljudje iz dobriga namena svetujejo.

Eden ismed kmetov odgovorí: Vidim, de imajo prav, kdaj pa jo bomo razdelili našo občinsko pašo?

Drugi kmetje: Nar prej, ko bo mogoče!

Ta občinska paša, ktéro so moji dragi in modri možje danes razdeliti sklenili, obseže 372 oralov, deležnikov ima pa le 20; med temi jih je osem, ki imajo cele kmetije, šest pol kmetij, šest pa bajtarjev. Koliko več zemliš bo po tem takim vsaki kmet imel!*)

Šumar.

Popis obertniske razstave v Ljubljani.

(Na dalje.)

Danes začnemo obertniske reči, ravno po ti versti popisovati, kakor so bile v razstavo poslane. Hvalili bomo, kar je hvale vredniga; če bomo pa sem ter tje kakšno besedico rekli, ktera morebiti temu ali unimu rokodelcu po volji ne bo, nikar naj nam ne zameri, zakaj le resnice se bomo pri temu popisu držali, in tako morebiti marsikterimu pot pokazali, svoje rokodelstvo popraviti in poboljšati.

Karl Šedel, lastnik žicarije is spodnjiga Estrajha (Klein Zell bei Lilienfeld) je poslal v razstavo žico (drat) od nar debelje do nar tanjkejši sorte; prav lepo in dôbro blagó. — Puške in pistole Andreja Šreiberja, puškarja is nemškiga Gradca že davnej tudi po ptujih deželah med naj boljši izdelke štejejo, kar so tudi sodniki v Ljubljanski razstavi poterdili. — Ravno ta hvala gré tudi kosam, ki jih Ignaci Ceme, fužinar v Teržiču izdeluje. — Jožef Ambrožič, ključar iz Ljubniga na Gorénském, in Ignaci Pibrovc iz Kropé, sta dala v rastavo prav lepe omikavnice (kertače) za volno. Pibrovc ima okoli 40 delovcov, ki na mesec 16 do 18 tavžent parov kertač izdelajo. Ko bi ta dva rokodelca še boljši drat imela, bi se njeni izdelki lahko z tistimi merili, ki jih v Reihenbergu na Českém izdelujejo, in ktére suknarji naj bolj čislajo. — J. L. Potočnik, fužinar v Kropi na Gorenském, je z svojimi mnogoverstnimi žebli, ki jih je v razstavo poslal, dobro imé svoje fabrike vnovič poterdil. — Prav dobro blago in zale farbe so bile nogovice, rokovice in čepice, ki jih je Franc Napret, nogovičar iz Teržiča v razstavo poslal. — An-

ton Štajerjeva, Loškiga kerznarja, žametovka z lepim kerznam od amerikske vidre, je marsikterimu ogledovavcu dopadla. — Jeklo R. žlahtniga Jabornika is Teržiča je takó dobro znano, de ga nam ni treba, tukaj še poséбно hvalliti in priporočovati. Ta fužina dela po novi šegi, po kateri is ješ nič od gorkote ne odide, ampak vso koristno porabijo. — V. Grundner, papirar iz Goričanov zraven Medvod je v razstavo dal dobriga popirja in pa prav lepih platnic, ki so iz hrastoviga žaganja umetno izdelane, in ktére natiskovavci bukev, farbarji svile, strižci sukna i. t. d. potrebujejo. Glejte, kakó se vsaka, še takó majhna reč porabiti da! — Katarina Hahn je poslala iz svoje fužine, ki jo ima v Bistrici pri Pegovi na Štajerskim kotleno orodje, ktéro je prav dobro in pa tudi prav po ceni. — B. Dolencovi žebli iz Zeleznikov so bili hvale vredni. —

(Dalje sledí.)

Poslavljenje.

Iz Dunaja 4. Kimovca. Na mesto ranciga c. k. dvorniga svetvavca Jerneja Kopitarja je postavljen za preglednika (cenzorja) slavjanskih bukev novoizvoljeni vrednik c. k. bukvarnice gosp. Miklošič, dohtar nemških práv, rojen iz Krajskiga, kteri ne samo v popolnoma znanju vsih slavjanskih naréčij in vsih važnih europejskih jezikov, zlasti latinskiga, francozkiga, laškiga, nemškiga, staro- in novogreškiga, ampak tudi v poznanju sanskritskiga jezika, kteriga Kopitar ni znal, sloví. Njegova neutrudljiva marljivost in razširne znanosti, nam upanje dajajo, de bo on s časam zastopil mesto neumerliga našiga Kopitarja ne samo v poklicu, ampak tudi v učenosti, z ktéro se je Slovenstvo po pravici čislalo, in de se bo tako močan steber Slavenstva, ki se je s smertjo njegoviga prednika poderel bil, spet povzdignil. Globoko učnost imepovaniga gosp. Miklošiča dokazati, bi dosti bilo omeniti presodo (Recension) sanskritske slovnice, ki je zložena od naj slavnejšiga poznavca sanskritskiga jezika, berlinskiga prof. Bopa, ktero je gosp. Miklošič v Dunajskih „Jahrbücher der Literatur“ létas med občinstvo dal. V kratkim bo na svitlo dal korenike slavjanskiga jezika, kteriga izdelanja se že naprej veselimo. — Tako pišejo serbske peštanke novine. Zagrebske novine pristavljajo: Mi se tega počastenja učeniga Ilira s tem bolj radujemo, ker vémo, de gosp. Miklošič ni samo učen Slavjan, temuč tudi iskreni rodoljub, kteriga tudi naši bravci poznajo po njegovi pesmi, ki je v enim poprejšnih tečajev Danice oznanjena. — Mislimo, de ni potrebno, ne besede več pregovoriti od tega, kako koristno in potrebno je, de nej slovenski, upa polni, z tolikimi naravskimi darmi olepšani mladenci ne zamudé druziga časa, si natanjko znanje svojiga blagoglasniga slovenskiga jezika in drugih, sosebno slavjanskih jezikov pridobiti.

Pohlevno uprašanje.

Hvaljeno uredništvo je prec od začetka, ko je izhod novic oznanilo, razglasilo, de bo tudi sestavke, u ilirskim pravopisu spisane, u svojih listih natisniti dajalo, in je uzrok pristavilo: ker se že veliko Slavenov ž njim služi. Zraven tega je še vediti dalo, de bo ozir jezika vsako podučenje rado prejemalo. Na te besede pouzdan sim spisal sestavik: od sleda Ciriloviga obreda na Krajskim — u čisto ilirskim pravopisu, ker me

*) Takó je prav, gospod Šumar! Prav lepo se jim zahvalimo za Njih lepo prizadevanje. De bi pač Njih delo prav veliko posnemovavcov najdilo!! To so prave in resnične zasluge za prid domovine. Vredništvo.

zavolj mnogoverstne koristi, ki jo ima, jako unema; tode, ko sim ta sostavik u novicah natisnjen bral, sim zapazil, de so mi u skorej povsod u v spreobrnili, in posebno besedi „uredba“ drugi pomen dali. To me je nagnalo hvaljeno uredništvo ne podučiti, ker sim od narave premalo u dar dobil, de bi se opovažil takim možem nauke deliti; ampak ponižno uprašati za uzrok tega ravnanja in prelomljenja dane besede. *) Vender se nadjam, de mi ne bo

*) Odgovor. Ker smo že nekolikokrat v Novicah očitno merjenje do vsaciga pripira in tedaj tudi do vsaciga vročinskiga pisanja, ki va-nj napeljuje, pokazali, nas je le izključljiva želja gosp. dopisatelja nagnila, to vprašanje med občinstvo dati, na katero mu takó odgovorimo:

Mi v Novicah razločimo med „u“ in „v“ zato, ker je ta razloček duhu slavjanskiga jezika sploh, tedaj tudi slovenskimu narečju (dialect) izvirno prirojen. V staroslavjanskim, českim, polskim in ruskim jeziku se ta dva predloga, naj bota samostavna ali z drugimi besedami zvezana, vselej in natanjko eden od drugiga ločita, tako, de se nikoli med seboj brez pomote menjati ne smeta. „U“ samostavni, ker se še rabi, pomeni pri, bei, in se veže z rodivnim (Genitiv) postavim: v českim: u nas bei uns, nasproti: w nas in uns; u tebe bei dir, nasproti: w tebe in dich i. t. d. „u“ z drugimi besedami sostavljen pak pomeni od, preč in pri. — Slovenski predlog v, va, vu, vo, v; — staroslav. „wz“; (namesto Cirilovih čerk služi navadni „w“ in gosp. Metelkov „z“ ki se z Cirilovimi čerkami enaciga glasa nar bolj zlagata); česki w, we; polski w, we; ruski wz pak se veže s toživnim in skazavnim (Accusat. u. Local) in pomeni noter v kako reč, ali v kaki reči. Ta predlog bi tedaj prav za prav mogel en samoglasnik zraven sebe imeti, kakor ga je v staroslavjanskim vedno imel, in ga v ruskim še zmiram, in v nekterih drugih slavjanskih narečjih še zlo ima. Slovenci so pisali od časov Bohoriča, Truberja in Dalmatina do današnjega dne večidel „v“ z apostrofom, in tako tudi predloge s', z', k', in to prav, ker je en samoglasnik spušen; spušen je pa, verjetno zato, ker se poleg narave glasnikov a, o, u, nobeden zmed njih zraven „v“ natanjko ne izgovarja.

Ker je pa ličnost poglavitna lastnost pravopisa, so v poslednim časi bolji slovenski spisatelji brez kake skaze ali pomote tudi apostrof pri recenih predlogih opuščati začeli. Po teh se tudi mi pri vredovanju Novic z večim delam poštovanih sopolstenikov ravnamo; de bi si tedaj ravnosledni (consequent) ostali, smo se tudi v spisu „Sled Ciriloviga obreda na Krajskim“ razloženiga pravilstva držali, in ne le v obziru tega predloga, ampak tudi v drugih pravopisnih rečeh dolžnost vredništva izpolniti mogli. Naši južni sosede so ta dva predloga (u in v) eniga z drugim zmešali in pišejo za oba „u“ če ravno se v jezikoslovni rabi, kakor nekdanj, še zmiram ločita, postavim u mene (Genit.) ima više djetee nego kruha; nasprot: iei u (v) skupštini; biti u (v) skupštini (Berlić's Gramm. 1842). Če je tedaj res, kar učeni Slovjanje sploh terdijo, de imajo tiste forme slavjanskih narečij prednost, ki so manj od izvirniga narečja odstopile; če južnim sosedom prav damo, de so, odstopivši od lastniga provincializma dalmatinsko narečje poprijeli, katero je sploh od prvotne lepote in čene manj zgubilo, mislimo de je raba našiga razločka med u in v, ker je v staroslavjanskim jeziku in v drugih slavjanskih narečjih uterjena, popolnoma opravičena.

Kar gosp. dopisatelj dalje pravi, de nam „v“ dvomje dela, mu odgovorimo, de bi se to tem več zgodilo, ako bi mi po njegovi volji „u“ namest „v“ pisali. On se namreč boji, de bi se besede vrediti würdig sein (?), — (mislimo, würdig machen — ako bi res kjé navadno bilo), vreden, vrednost, vredništvo Versammlung der Würdigen (?), katerim je „v“ izvirni glas, ne zmešale z besedami: red, rediti, ako se jim „v“ predstavi. Ne gledé nato, de se glagol vrediti v pomenu würdig sein (?), kolikor nam je znano, na Slovenskim nikjer ne potrebuje, vprašamo: kako so Latinci toliko enakoglasceh in enakopisanih besedi ločili? kako jih Nemci in drugi narodi ločijo? Kako bomo mi vse druge enake ločili postavim: léta die Jahre, léta er fliegt, lauft i. t. d.? — Pišimo po želji gosp. dopisnika postavim: je uredil z „u“ er hat in Ordnung, Reihe gestellt, redigirt, kako bomo pa pisali, de si ravnosledni ostane, postavim: je uredil (živino), od rediti nähren, erziehen; je uredil (žito) od redek i. t. d. Kako nam je

zamerilo, ako mu pri tej priložnosti predložim nagibe, kateri so me silili po ilirski rabiti u, in v opustiti.

Ta v nas u nerazumljivost postavlja, ker nam dela besede, ki ga imajo za ukladni glas (Grundlaut) enake besedam, katerim se predstavlja in z njimi veže, tako, postavim, besede, ki imajo enako korenino z nemškimi besedami: Würde, würdig, vrediti würdig sein, vreden, vrednost, nam se zmešajo z besedami red, rediti, ako se tem v predstavi in z njimi zveše. Kdo ima tako bistre oči, de vé razločiti med vrediti, vreden würdig sein, in vrediti, in die Ordnung bringen; med vredništvo Versammlung der Würdigen, in vredništvo Redaction? Ko bi se u kot predlog povsod predstavljal, bi ta nerazumljivost popolnoma zginila, in bi se dobro razumelo, de urediti pomeni u red djati, uredništvo Redaction; vrediti pa würdig sein, in vredništvo zbor vrednih nalik redovništvu sacerdotium. Ko sim razmišljeval uzrok te spremene, so mi u glavo pali krajski slovničarji, kateri zdajni jezik, ki po večji strani Krajske dežele vlada, u stare okove devajo, in terdijo, pa ne iz skušnje, temuč iz starih bukev, de u sostavljen z glagolji, pomeni: od in pri; — v pa de pomeni u h o d u kako reč. Za prvo pravilo navodijo nasledne glagolje: udariti, utopiti, usehniti, ukroti, uiti i. t. d.; za drugo pa: vpeljati, vriniti i. t. d. De ste te pravili brez vsaciga uklada za krajski jezik, nas skušnja jasno uči: beli Krajnci izgovarjajo povsod svoj neprijetni v; oni ga izgovarjajo tudi pri glagoljih perve verste, na priliko: mi je vesel, sim ga vkrutil i. t. d., in pri izgovarjanju pahajo sapo čes ustnice, de zašumi, ko ptica, kadar

tadaj pisati, de se bodo te pomeni ločili? Kaj družiga je, vlomiti einbrechen, in zopet kaj družiga, ulomiti abbrechen; ravno takó, vrezati einschneiden in urezati abschneiden; vsekati in usekati i. t. d. — Incidit in Scillam, qui vult vitare Charybdem.

Kar pa gosp. dopisatelj od belih Krajncov v primer postavi, ni nikakor izgled, ampak jezikoslovna izopačnost (Sprachcorruption) belih Krajncov, ktere se oni niso iz gramatike učili, ki pravi, de se „v“ navadno kakor nemški w, ne pa kakor f izgovarja. Mislimo tedaj, de ni ravno velike nevarnosti, de bi Ljubljanske gospodične, opustivši svoj blagoglasni in pravilni izgovor čerke „v“, začele bele Krajnce v izopačnim izgovorjanju té čerke posnemati. Res je, kar gosp. dopisatelj terdi, de Dalmatinci, Graničari i. t. d. svoj predlog „u“ (u, v) terdo izgovorjajo, to pa mislimo, nam bo veljati dal, de ga Slovenci tak čversto ne izgovarjamo, temuč de, akoravno je samostaven, ima li glas, ki se glasu „w“ bliža, kateri se pri branji, kakor drugi brezglasnični predlogi: „s, z, k“ z nasledujo besedo izgovarja; tedaj tudi pri učenju otrok veči teže ne dela, kakor tí. Vse drugač ga postavim Graničar izgovarja v stavku: idem u kuču, kakor Slovenec: grem v hišo. — Če nadalje nekterikrat dva „v“ vkup terčita, mislimo, de ne žalita veliko bolj očesa, kakor česki in poljski w, ki ni drugo, kakor sostavik iz dvojniga v, čez kteriga se pa ne eni, ne drugi še niso ravno preveč pertožili.

Dalje gosp. dopisatelj Novicam očita, de gorencujejo in se nekterim besedam posebno grozi, na kar mu odgovorimo: Dopise, ki jih dobivamo, take natisniti damo, kakoršne smo v roke dobili, zunej tiskiga, kar je duhu jezika in gramatiki suprotivno, kar tedaj poleg naše dolžnosti popraviti moramo, naj bo od koder hoče. Sicer pa mi ne pišemo ne za Gorence, ne za Dolence samó, ampak za Slovence. Zavoljo tega bo lahko vsak rodoljub prav vesel, de se je v Novicah sredstvo našlo, po katerim se vsakteri lahko z jezikoslovnim bogastvom matere Slovenje iz vsih krajev oznani in vdeleži, in ne bo želel, de bi se besede zaterale. Kam bomó pa prišli, če bo vsakteri hotel imeti, de naj se besede zaveržejo, ki v njegovim kraji navadne niso, ki so se tu ali tam v časa viharju zgubile? Mislimo, de nobeden, ki svoj materinski jezik in svoje očestvo ljubi, tega želel ne bo. —

Vredništvo.

naglo zleti; Gorenc, kakor tudi Ljubljancan in večidel černdolenc izgovarjajo *v* kakor *u*, naj že stoji kot predlog pred imeni, ali pa sestavljen z glagolji, in se pri tem izgovarjanju popolnoma približujejo Dalmatincem, Slavoncem, Serbam in Graničarjem, kteriga povsod tako čisto izgovarjajo, de njih uho že razžali, kdor ga izgovori. Kako neprijetno bi Ljubljanska gospodična sapo čes ustnice rinila, ko bi morala govoriti: v cerkvi, v hrami, beri: f cerkvi, f hrami, f krotit i. t. d. Tega ne razumi od — *v* — kadar je ukladni glas.

Ako se tedej po večji strani krajnske deželi *v* kot *u* izgovarja, in prav ugodno zvoní, zakaj bi se *u* pismeni jezik popolnoma ne upeljal, in se ta nerazumljivost odvernila? posebno ker — *v* — že okó razžali, kadar se besedi predloži ki ga že za ukladni glas ima, postavim: *v* vod, *v* vrediti (razžaliti) i. t. d. Zakaj mučimo s tem *v* otroke pri branju, kadar je nepotreben; vedno moramo upiti: zdej ga izgovori kot *u* zdej ga izgovori kot *v* — beri *w*.

Mi Krajnci se ravno tako s tem *v* motimo, kot so nekđaj se mešali glave stari Nemci, ki so pisali *v*nd i. t. d. — Ilirci: Serbi, Slavenci, Dalmatinci so ga že zdayno zavergli; zakaj bi ga tudi mi Krajnci ne opustili?! So oni morebiti brez njega nerazumljiveji, ko mi z njim? Gosp. Majer terja od Krajncov, de naj pišejo u narečju, ki vlada med Ljubljano in Reko; gotovo bi nas to, ko on sám spozna, jako približalo južnim Slavjanam, ker bi mi z njimi imeli vse pridavne imena u srednjem spolu u večim številu na *a*, postavim: dobra vina, rudeča jabelka i. t. d.; tudi bi z njimi imeli enak veznik: da namesto *de*. Ali kako je to od Gorence pričakovati, kteri se svojiga koj in špogati takó terdovratno derži, de rabiti neče, de si lih sam rabo ima? Na celim Dolenskim pri prostih skoraj nobeden teh besed ne vé.

Eheu quantus zelus pro loco suo!

Jure Sodevski.

Urno, kaj je noviga?

16. dan tega mešca bo v Gradzu veliki sbor z. k. fhtajerske kmetijske drushbe; drugi dan pa obertnikiga drushstva, pri kterim bodo bersh ko ne svetinje sa našo obertniko rastavo podelene. Ker je letaf ravno 25 let preteklo, kar fo Njih Vifokof, Nadvojvoda Janes vikfhi vodja z. k. kmetijske drushbe na Shtajerskim, bo to vefelo prigodbo hvaleshna drushba pri ti priloshnosti s veliko zhaftjo obhajala, od ktere bomo našim bravzam kaj vezh povedali, kadar bomo is Gradza nasaj prifhli.

Shelesna zefta od Dunaja do Gradza je (rasun Šemeringa, velike gore, ki Estrajh od Shtajerskega lozhi) she dokonzhana. 3. dan tega mešca fo s hlaonom pervo voshnjo is Gradza do Bruka poskufili in zelo pot fém ter tje, ki 14 mil isnefe, v 3 urah storili in pri ti voshnji nekaj vezh, ko poldrugi seshenj derv poshgali. Od Bruka do Mürzzuschlaga fo pa she 16. dan pretezheniga mešca pervo voshnjo poskufili. — Po tem takim je shelesna zefta od Dunaja do Gradza dokonzhana. 21. dan tega mešca jo bodo sa obzhinfko rabo s veliko zhaftjo odperli; 400 povabljenih gospodov in gospá fe bodo ta dan is Dunaja v Gradez v ovenzhanih vosovlakih pervizh pripeljali, in ko fe bodo she Gradzu priblishali, bo ftrelanje iz fhtukov

njih vefeli prihod osnanilo. Svezher bo rasfvtljenje mešta in drusih vefelizh vezh. Drugi dan bodo pa vifoko zhaftitljivi fhkof vnoviz napravljeno shelesno zefto blogoflovili, in potem fe bo v pervizh velika mnoshiza ljudi tudi is Gradza na Dunaj po shelesni zefti peljala.

Tudi velika najemna kozhija (Gesellschaftswagen), ktero fmo v 25. listu osnanili, je dokonzhana; v nedeljo, 6. dan tega mešca fo s njo pervo fkuflnjo v Mengufh storili. Ker ni mogla poprej isdelana biti, ne bo letaf vezh v Bled fhla, kakor je nje prvi namen bil. Sedaj fe bomo pa v nji na Zvetlizhni Potok (Rosenbach), na Laverzo, v Dol i. t. d. vosili.

Kmetijske opravila v mešcu Kosoperfka.

Kapuf in répo v lepim vremenu domú spravljaj, in zimo posufhi, bofh imel sa shivino po simi. — Shivino in kuretno, ki ni sa pleme, prodaj pred ko je mogozhe. — Kokofham dajaj kuhaniga ovfa, de bojo rajfhi nefle. — Šadje, ki je fhe le sdaj dosorelo oberaj v fuhim in lepim vremenu, pa ne, de bi ga oprekjal, ker s tem fe zhefhulje raslomijo, in drevju veliko fhkode storé. Rasloshi ga na polize, ki fo s flamo posflane, de bolj dolgo terpi, in fe mu lahkej to gnjilo odbere. Od perviga ga morafh fkoraj vfaki dan preberati. Kar ni sa rabo frovo hraniti, ga rajfhi posufhi. — V zhumnatah, ker fe fadje spravljaj, ni varno leshati in spatí. Srak fe lahko spridi in sdravju fhkodva. — Hifhe in kléte s ogljem nikar ne raskurjaj, she veliko ljudi fe je s tem sadufhilo. — Zhe fadje v stanizah na pezhi fufhifh, vezhkrat vrate in okna odpri, de fe srak spremeni. — Osimino dokonzhaj, ker fkuflnja uzhi, de sgorna fétev je bolji, ko posna. — Škerbi de bofh vfako féme v lepimu vremenu, kolikor je mogozhe fejal, in semljo prav obdelal. — Sa osimino odlozheno njivo dvakrat prevlézi, to je, pred in po fétví. — Kufhnje, kannje, fhkodljive selifha po njivi potrebi, mahovnite fenoshéti s brano prevlezi, ker tine rastrefi, mravljifhe pretolzi, in jamize po travnikih in po fenoshetih poravnaj in nadléshno robidje poshgi. — Mofhta ne pij odvezh, je sdravju fhkodljiv, kamen in vodeniza fe rada nastavita, tudi jétram in vranizi fhkodje. — Kader je sele glavato, ne pufti ga dolgo na selniko ftati, ampak posekaj ga v lepim vremenu in v kraj ga spravi, de fe ti pred mrasam fkifa; v deshju ga ni dobro spravljati, rado gnjije. — Derva sa simo fékaj, in k hifhi svosi.

A. K.

Današnjemu listu je enajfti dél vinoreje perdján.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	12. Kosoperfka.		7. Kosoperfka.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pphenize domazhe	1	21	1	22
1 „ „ banafhke	1	20	1	20
1 „ Turfhize . . .	—	57	1	—
1 „ Sorfhize . . .	—	57	1	—
1 „ Reshi . . .	—	50	—	54
1 „ Jezhmena . . .	—	47	—	51
1 „ Profa . . .	—	54	—	57
1 „ Ajde . . .	—	48	—	54
1 „ Ovfa . . .	—	56	—	53

V Ljubljani. Natisnil in saloshil Joshef Blasnik.